

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ στην ΚΟΙΛΑΔΑ

1

Ψηλά στα σύννεφα με το αεροπλάνο του Μπιλ

Η Κίκι, ο παπαγάλος, ήταν αφάνταστα ενοχλημένη. Την είχαν αφήσει ολομόναχη για μια ολόκληρη μέρα και παραμιλούσε, σκασμένη από τον θυμό της.

«Τι κρίμα, τι κρίμα, τι κρίμα, καημένη, καημενούλα, Πόλι! Ντινγκ ντονγκ η καμπάνα, η Πόλι έπεσε στην πηγάδα, καλημέρα, καλημέρα!»

Από την πόρτα του δωματίου όπου ήταν η Κίκι πρόβαλε το κεφάλι της κυρίας Μάνερινγκ.

«Κίκι, σταμάτα επιτέλους! Μην παραμιλάς μ' αυτό τον τρόπο όλη μέρα! Τα παιδιά θα γυρίσουν όπου να 'ναι».

«Ντινγκ ντονγκ η καμπάνα...» συνέχισε θλιμμένη η Κίκι, κάνοντας έναν περίεργο θόρυβο με το ράμφος της.

«Φαντάζομαι ότι θα σου λείπει ο Τζακ» είπε η κυρία Μάνερινγκ και μπήκε στο δωμάτιο, κλείνοντας προσεκτικά την πόρτα πίσω της. «Έρχεται σε λίγο, Κίκι. Από λεπτό σε λεπτό, θα τον ακούσεις να καταφθάνει μαζί με τους άλλους. Να είσαι καλό πουλί και να μην κάνεις άλλη φασαρία».

Η Κίκι άνοιξε το ράμφος της, όρθωσε το στήθος της και έβγαλε την περιβόητη σφυριχτή κραυγή της με την οποία υποτίθεται ότι μιμούταν το σφύριγμα του τρένου τη στιγμή που μπαίνει στο τούνελ. Η κυρία Μάνερινγκ βούλωσε τα αυτιά της με τα χέρια της.

«Κακιά Κίκι, κακιά! Πόσες φορές σου έχουμε πει να μην το κάνεις αυτό;»

«Πόσες φορές σου έχω πει να κλείνεις την πόρτα, να κλείνεις την πόρτα!» απάντησε η Κίκι και ανοιγόκλεισε κοροϊδευτικά τα φτερά της.

«Αστείο χαζοπούλι!» είπε η κυρία Μάνερινγκ, χτυπώντας τη χαϊδευτικά στο ράμφος. «Άκου! Φαίνεται ότι γυρίζουν τα παιδιά. Ήταν σ' ένα αεροπλάνο, Κίκι. Το φαντάζεσαι; Αυτός ήταν ο λόγος που έμεινες μόνη σου όλη μέρα».

«Τζακ, Τζακ, Τζακ!» άρχισε να φωνάζει η Κίκι με όλη της τη δύναμη, ακούγοντας το αφεντικό της.

Τέσσερα παιδιά όρμησαν στο δωμάτιο. Τα πρόσωπά τους ήταν αναψοκοκκινισμένα από τον ενθουσιασμό.

«Καλώς τα!» είπε η κυρία Μάνερινγκ. «Σας άρεσε; Πώς σας φάνηκε που ήσασταν τόσο ψηλά στον αέρα; Το βρήκατε αστείο ή τα χρειαστήκατε;»

«Ο, μαμά! Ήταν το πιο αστείο πράγμα στον κόσμο!»

«Θεία Άλι, μόλις μεγαλώσω θα αγοράσω ένα δικό μου αεροπλάνο!»

«Μαμά, έπρεπε να είχες έρθει. Ο Μπιλ είναι καταπληκτικός πιλότος».

«Δεν ζαλίστηκα, θεία Άλι, αν και ο Μπιλ μού είχε δώσει μια χαρτοσακούλα για καλό και για κακό».

Η κυρία Μάνερινγκ γέλασε. Μιλούσαν και οι τέσσερις ταυτόχρονα και δυσκολευόταν να καταλάβει τι έλεγαν. Η Κίκι έβγαλε μια κραυγή, δείχνοντας μ' αυτό τον τρόπο την αγάπη της, και πέταξε πάνω στον ώμο του Τζακ.

Τα τέσσερα παιδιά βούλιαξαν το καθένα και σε μια πολυθρόνα και ετοιμάστηκαν να διηγηθούν την ολοήμερη εξόρμησή τους. Ο Φίλιπ και η Ντάινα, τα παιδιά της κυρίας Μάνερινγκ, είχαν σκούρα μάτια, σκούρα μαλλιά, όπως και η ίδια, ενώ όλοι τους είχαν στο μέτωπό τους την ίδια ακατάστατη τούφα. Και τους δύο άλλωστε, στο σχολείο, τους φώναζαν «Τούφες». Τα άλλα δύο παιδιά, ο Τζακ και η Λούσι-Αν, ήταν κι αυτά αδέρφια. Δεν είχαν ούτε μητέρα ούτε πατέρα. Ζούσαν με τη «θεία Άλι», όπως φώναζαν την κυρία Μάνερινγκ. Όλοι μαζί ήταν σαν μια οικογένεια.

Ο Τζακ και η Λούσι-Αν έμοιαζαν πολύ. Και οι δύο είχαν κόκκινα μαλλιά, πράσινα μάτια και τόσο πολλές φακίδες που ήταν αδύνατον να βρεις ένα κομμάτι ροζ δέρμα στο πρόσωπο, στα πόδια ή στα χέρια τους. Δεν ήταν περίεργο λοιπόν που τον Τζακ τον φώναζαν συχνά «Φακίδα».

Η Κίκι, ο παπαγάλος, ανήκε στον Τζακ. Την είχε χρόνια. Ήταν ένας αστείος, φλύαρος παπαγάλος, με ταλέντο στο να επαναλαμβάνει οτιδήποτε άκουγε και να μιμείται κάθε ήχο, από τον ρυθμικό χτύπο της ραπτομηχανής μέχρι τον ήχο του τρένου. Η Κίκι λάτρευε τον Τζακ και ένιωθε δυστυχημένη όταν δεν ήταν μαζί του.

Ο Τζακ είχε πάθος με τα πουλιά, ενώ ο Φίλιπ αγαπούσε όλα τα ζώα. Ήταν πολύ καλός μαζί τους, κι αυτά τον αγα-

πούσαν και τον υπάκουαν με εντυπωσιακό τρόπο. Είχε πάντα κάποιον περίεργο ζωάκι μαζί του, που γινόταν αιτία να τσακώνεται με την Ντάινα, την αδελφή του. Η Ντάινα φοβόταν τα περισσότερα ζώα και σχεδόν όλα τα έντομα. Τώρα, όμως, και οι τέσσερίς τους δεν είχαν στο μυαλό τους τίποτε άλλο παρά μόνο την υπέροχη πτήση τους με το καινούριο αεροπλάνο του φίλου τους του Μπιλ.

Ο Μπιλ Σμαγκς ήταν ο πιστός τους φίλος. Όλοι μαζί είχαν ζήσει συναρπαστικές περιπέτειες. Μια φορά, είχαν τρυπώσει σε ένα παλιό ορυχείο για να αποκαλύψουν κάποιους παμπόνηρους παραχαράκτες. Μια άλλη φορά, είχαν πέσει στα δίχτυα επικίνδυνων κατασκόπων. Όπως έλεγε ο Μπιλ Σμαγκς, αυτά τα παιδιά «είχαν την περιπέτεια στο αίμα τους».

Και να που ο Μπιλ βρέθηκε να έχει ξαφνικά ένα ωραίο αεροπλάνο που θα τον βοηθούσε στη δουλειά του. Ένας τρελός ενθουσιασμός συνεπήρε τα παιδιά μόλις διάβασαν το γράμμα που τους έστειλε στο σχολείο, ο Μπιλ, για να τους πει τα νέα.

«Στοιχηματίζω ότι θα μας πάρει να πετάξουμε μαζί του» είχε πει ο Τζακ. «Είμαι σίγουρος ότι θα το κάνει».

«Θα τον αναγκάσουμε!» είπε ο Φίλιπ.

Αλλά δεν χρειάστηκε κάτι τέτοιο, γιατί ο Μπιλ περίμενε πώς και πώς να τους ανεβάσει στο αεροπλάνο του και να τους δείξει πόσο καλά μπορούσε να το πιλοτάρει μετά από μια σύντομη μόνο εκπαίδευση.

«Μαμά, πετάξαμε πολύ πιο ψηλά από τα σύννεφα» είπε η Ντάινα.

«Τα κοίταζα από κάτω μας και δεν έμοιαζαν καθόλου με σύννεφα. Ήταν σαν ένα πολύ μεγάλο χαλί από χιόνι. Μου φαινόταν πολύ αστείο».

«Είχα φορέσει αλεξίπτωτο για λόγους ασφαλείας. Ο Μπιλ μού είχε δείξει το κορδόνι που θα έπρεπε να τραβήξω σε περίπτωση κινδύνου» είπε η Λούσι-Αν, η μικρότερη, με μάτια που έλαμπαν. «Αλλά δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος!»

«Πετάξαμε πάνω από το παλιό μας σπίτι στο Κράγκι Τοπς» είπε ο Φίλιπ. «Ήταν τόσο παράξενο που το κοιτάζαμε από ψηλά... Επίσης, πετάξαμε πάνω αποδώ, μαμά, και το σπίτι μας έμοιαζε με κουκλόσπιτο!»

«Θεία Άλι, ο Μπιλ λέει ότι είναι άλλο πράγμα να πετάς τη νύχτα και να βλέπεις τα φώτα, τοσοδά μικρά, να λαμπυρίζουν μέσα στο σκοτάδι» είπε ο Τζακ. «Τον παρακαλέσαμε, ξανά και ξανά, να μας πάρει μαζί του σε μια νυχτερινή πτήση, αλλά είπε ότι θα έπρεπε να σε ρωτήσει. Θα μας επιτρέψεις να πάμε, έτσι δεν είναι; Χριστούλη μου! Πολύ θα ήθελα να ξέρω τι μούτρα θα κάνουν τα παιδιά στο σχολείο, όταν θα τους πω ότι πετάξαμε με ιδιωτικό αεροπλάνο και μέρα και νύχτα».

«Μέρα και νύχτα» επανέλαβε η Κίκι. «Ντινγκ ντονγκ η καμπάνα...»

«Της έχει καρφωθεί στο μυαλό αυτό το “ντινγκ ντονγκ η καμπάνα”» είπε ο Τζακ. «Είναι ένα παιδάκι στο διπλανό σπίτι που λέει συνέχεια διάφορα παιδικά ποιήματα και η Κίκι τα ακούει και αρπάζει κάποια απ’ αυτά. Χτες, κλαψούριζε συνέχεια για “τρία τυφλά ποντικάκια”, σήμερα

είναι το “ντινγκ ντονγκ η καμπάνα”. Ιδέα δεν έχω τι θα λέει αύριο».

«Καμπούλης, χοντούλης!»

Έτσι είπε η Κίκι, σαν να ήθελε να επιβεβαιώσει αυτά που έλεγε ο Τζακ.

«Καμπούρης, χοντρούλης» τη διόρθωσε ο Τζακ.

«Καμπούλης, χοντούλης!» επανέλαβε απτόητη η Κίκι και έξυσε το κεφάλι της με το νύχι του ποδιού της.

«Εντάξει, εντάξει» είπε ο Τζακ. «Θεία Άλι, μπορούμε να πετάξουμε τη νύχτα με τον Μπιλ; Θα έρθει αύριο να σε ρωτήσει. Πες ναι, σε παρακαλώ!»

«Είναι αρκετά πιθανό να το επιτρέψω» είπε η κυρία Μάνερινγκ γελώντας. «Αχ, αυτός ο Μπιλ! Αρκεί να μην πάτε και μπλέξετε ξανά σε τίποτα χαζές περιπέτειες».

«Οι περιπέτειες δεν είναι χαζές» πετάχτηκε ο Φίλιπ. «Απεναντίας, είναι γοητευτικές».

«Όχι γι' αυτούς που είναι απέξω» παρατήρησε η κυρία Μάνερινγκ. «Αρρωσταίνω όταν σκέφτομαι τις ιστορίες στις οποίες έχετε μπλεχτεί. Όχι άλλες, να χαρείτε!»

«Καλά, καλά! Δεν θα υπάρξουν περιπέτειες σ' αυτές τις διακοπές» είπε η Λούσι-Αν και αγκάλιασε τη θεία της. «Δεν θα σε στενοχωρήσουμε. Δεν έχω άλλωστε όρεξη για καινούριες περιπέτειες. Αρκετές είναι αυτές που έζησα».

«Εντάξει, αν μας τύχει καμιά καινούρια, δεν θα σε πάrouμε μαζί μας, Λούσι-Αν» είπε η Ντάινα περιπαιχτικά.

«Και βέβαια θα την πάρουμε» επενέβη ο Φίλιπ, δίνοντας μια σκουντιά στην πλάτη της Ντάινα. «Δεν μπορούμε χωρίς τη Λούσι-Αν!»

«Σταματήστε να τσακώνεστε εσείς οι δύο» είπε η κυρία Μάνερινγκ, μαντεύοντας ότι από στιγμή σε στιγμή θα ξέσπαγε ένας από εκείνους τους ατέλειωτους τσακωμούς. «Είστε κουρασμένοι όλοι σας τώρα, μετά από τέτοια ένταση. Πηγαίνετε να ασχοληθείτε με κάτι ήσυχο μέχρι να ετοιμαστεί το βραδινό».

«Τραγουδά για το βραδινό!» μπήκε στη μέση η Κίκι.

Τα παιδιά γέλασαν.

«Κίκι, είσαι χαζή σαν το ραδίκι!» είπε στοργικά ο Τζακ. «Σου λείψαμε καθόλου σήμερα; Να σου πω την αλήθεια, φοβόμουν ότι θα τρόμαζες και θα πέταγες έξω από το αεροπλάνο, αν σε παίρναμε μαζί μας. Αλλά, φαντάζομαι ότι θα ήσουν ένα ήσυχο, καλό χαζοπούλι και θα καθόσουν συνέχεια στον ώμο μου. Έτσι δεν είναι;»

Η Κίκι τσίμπησε με αγάπη το αυτί του Τζακ. Μετά, προσπάθησε να τραγουδήσει έναν από τους περιέργους σκοπούς της και κόλλησε πάνω του. Τα παιδιά άρχισαν να συζητούν για την καταπληκτική μέρα που είχαν περάσει.

«Δεν ήταν υπέροχο;» είπε ο Φίλιπ. «Να πάμε στο αεροδρόμιο, να περάσουμε από τον έλεγχο και στη συνέχεια να συναντήσουμε τον Μπιλ, σαν να είμαστε μεγάλοι. Χριστούλη μου, δεν ήταν καταπληκτικό το αεροπλάνο του Μπιλ;»

«Δεν φανταζόμουν ότι θα ήταν τόσο μεγάλο» είπε η Λούσι-Αν. «Σχεδόν μου κόπηκε η ανάσα όταν άρχισε η απογείωση, με τη σκέψη ότι θα ένιωθα το ίδιο παράξενα όταν θα αφήναμε το έδαφος, όπως όταν ανεβαίνουμε

με το ασανσέρ. Κι αντί γι' αυτό, δεν κατάλαβα πότε αφήσαμε το έδαφος και βρεθήκαμε στον αέρα! Έπαθα την πλάκα μου όταν κοίταξα κάτω και είδα ότι πετούσαμε πάνω από τις στέγες των σπιτιών!»

«Τελικά, είναι πανεύκολο να πιλοτάρεις αεροπλάνο» είπε ο Τζακ. «Πιο εύκολο από το να οδηγείς αυτοκίνητο. Μακάρι ο Μπιλ να με άφηνε να δοκιμάσω».

«Μην ετοιμάζεσαι εσύ!» πετάχτηκε ο Φίλιπ.

«Πάντως, ήταν πολύ περίεργα όταν βρεθήκαμε σε κενό αέρος και ξαφνικά αρχίσαμε να χάνουμε ύψος. Ένωσα το στομάχι μου να ανακατεύεται».

Οι άλλοι γέλασαν.

«Κι εγώ το δικό μου» είπε η Λούσι-Αν. «Χαίρομαι που δεν ζαλίστηκα. Βέβαια, πήγε χαμένη αυτή η ωραία χαρτοσακούλα, αλλά είμαι χαρούμενη που η βόλτα δεν με πείραξε».

«Έχω την εντύπωση ότι κάναμε εκατοντάδες χιλιόμετρα» είπε ο Τζακ. «Αισθάνθηκα πολύ παράξενα όταν πετούσαμε πάνω από τη θάλασσα. Φαινόταν τόσο απέραντη και σκοτεινή... Δεν θα μου άρεσε καθόλου να έπεφτα αποκεί πάνω. Φαντάσου τι βουτιά θα ήταν αυτή!»

«Πάω στοίχημα ότι η μαμά θα μας αφήσει να κάνουμε νυχτερινή πτήση με τον Μπιλ» είπε η Ντάινα. «Είναι σαν να διαβάζω στο πρόσωπό της τη συγκατάθεσή της. Αχ, τι ωραία θα ήταν να πηγαίναμε! Ο Μπιλ είπε ότι θα μπορούσαμε να πετάξουμε μέχρι το παλιό του σπίτι, να προσγειωθούμε εκεί τα χαράματα και να μείνουμε μαζί του όλο το υπόλοιπο πρωινό! Μπορούμε να κοιμηθούμε εκεί

όσο θέλουμε, ακόμα και μέχρι τις δώδεκα το μεσημέρι. Για φανταστείτε! Να ταξιδεύουμε όλη νύχτα και να πάμε για ύπνο την αυγή!»

«Τότε, μπορούμε να γυρίσουμε πίσω με το αεροπλάνο το απόγευμα» είπε ο Τζακ. «Γιούπι! Είναι σπουδαίο πράγμα που έχουμε φίλο μας τον Μπιλ. Στ' αλήθεια, πιστεύω πως είναι συναρπαστικός άνθρωπος. Κι επίσης, βρίσκω συναρπαστικό το ότι έχει πάντα μια μυστική δουλειά να κάνει, κι ας μη λέει ποτέ του λέξη γι' αυτή. Μοιάζει σαν να κάνει συνέχεια έρευνες για να ανακαλύψει κάποιο φοβερό μυστικό. Αναρωτιέμαι αν είναι σε κάποια αποστολή αυτό τον καιρό».

«Μην έχεις καμιά αμφιβολία» είπε ο Φίλιπ. «Γι' αυτό πήρε το αεροπλάνο. Τώρα πια, μπορεί να κυνηγήσει, οποιαδήποτε στιγμή χρειαστεί, έναν κατάσκοπο ή κάποιον άλλο. Ελπίζω να είμαι μαζί του σε μια τέτοια περίπτωση».

«Μην κάνεις όνειρα, γιατί δεν θα είσαι» είπε η Ντάινα. «Ο Μπιλ δεν θα μας έβαζε ποτέ σε κίνδυνο».

«Δεν θα με πείραζε καθόλου αν το έκανε» απάντησε ο Φίλιπ.

«Ελάτε, ήρθε η ώρα για το βραδινό. Πεινάω σαν λύκος!»

«Για καινούριο μας το λες;» τον πείραξε η Ντάινα. «Εμπρός, πάμε να δούμε γρήγορα τι φαγητό υπάρχει. Μου μυρίζουν αυγά με μπέικον».

Κατέβηκαν για το βραδινό τους και, έτσι όπως ήταν πεινασμένοι, σε χρόνο ρεκόρ είχαν καταβροχθίσει τα αυγά με το μπέικον και το κέικ με τα φρούτα. Η Κίκι σερ-

βιρίστηκε κι αυτή κέικ, για να αρχίσει η κυρία Μάνερινγκ τις διαμαρτυρίες.

«Τζακ! Κάνε επιτέλους την Κίκι να πάψει να τσιμπολογάει όλες τις σταφίδες από το κέικ! Κοίτα πώς το έχει κατανήσει. Σε λίγο δεν θα μείνει τίποτα. Δώσ' της μια στο ράμφος!»

«Κακιά Κίκι!» είπε ο Τζακ και της έδωσε μια ανάποδη. «Μην το φας όλο!»

«Πόσες φορές σου έχω πει...» άρχισε η Κίκι, αλλά ο Τζακ δεν είχε όρεξη να αρχίσει κουβεντολόι μαζί της.

«Μην αντιμιλάς!» είπε. «Νυστάζω τόσο πολύ, που κοιτεύω να κοιμηθώ όρθιος!»

Όλοι είχαν την ίδια επιθυμία. Έτσι, πήγαν στα κρεβάτια τους. Μετά από λίγο, είχαν αποκοιμηθεί και ονειρεύονταν αεροπλάνα που πετούσαν πάνω από τα σύννεφα, διαγράφοντας κύκλους και κάνοντας βουτιές και ακροβατικά με έναν πραγματικά απίθανο αλλά και απόλυτα ασφαλή τρόπο!

Το **τρίτο** βιβλίο της σειράς **ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ**
από την πιο αγαπημένη συγγραφέα των παιδιών
όλου του κόσμου.

Ο Τζακ, η Λούσι-Αν, ο Φίλιπ και η Ντάινα, ενώ περιμένουν με ανυπομονησία τη νυχτερινή πτήση με αεροπλάνο, καταλήγουν αποκλεισμένοι σε μια ερημική κοιλάδα. Και σαν να μην έφτανε αυτό, έρχονται αντιμέτωποι με μια ομάδα κακοποιών που ψάχνουν έναν θαμμένο θησαυρό. Τα παιδιά βάζουν το μυαλό τους να δουλέψει και αποφασίζουν να εξερευνήσουν τη σπηλιά όπου βρίσκεται κρυμμένος ο θησαυρός. Οι κίνδυνοι και τα απρόοπτα παραμονεύουν...

Ποια έκπληξη περιμένει τα παιδιά όταν βρεθούν
μέσα στη σπηλιά;

Είστε έτοιμοι για... **περιπέτεια;**

8+

www.minoas.gr

9 786180 213409
ISBN 978-618-02-1340-9

ΚΩΔ. 22585